

L'envelliment: **neutral?**

L'envelliment de la població catalana és un fenomen indiscutible: segons dades dels padrons només en els darrers 4 anys la població de més de 65 anys ha crescut un 1,5% anual, arribant a 1,15 milions de persones, un 17% del total de la població. Malgrat el fet de la immigració a casa nostra, protagonitzada per persones de franges d'edat molt més joves, l'envelliment de la nostra població és un procés inqüestionable, que arribarà fins el 2050, quan el nostre

país serà un dels més vells del món. Tindrà una taxa de dependència propera a u, és a dir, que hi haurà una persona ocupada per cada una jubilada. La població jubilada de més de 65 anys arribarà al 24% del total, i la mitjana d'edat global serà de 55,2 anys.

No es tracta d'un procés innocu, sinó d'una realitat que marcarà noves tendències, i que comportarà fortes repercussions socials i econòmiques i que suscita opinions contraposades. Hi ha qui considera que l'envelliment comportarà menys creixement econòmic i serà un fre als avenços tecnològics; però també n'hi ha que asseguren que sorgirà un nou col·lectiu amb suficient potencial econòmic i polític, que serà clau en el mercat del consum electoral. Al marge de polèmiques podem dir que una població més envellida genera noves necessitats que des del sector públic

o des del privat hauran de ser ateses (algunes amb urgència com és el cas de les persones grans dependents, que ja han començat a merèixer l'atenció del sector públic). Els nous jubilats marcaran el futur de molts productes finan-

cers - assegurances de dependència, plans de pensions, hipoteques inverses, etc-, de nous productes d'alimentació, passant pels hàbits de compra i per nous serveis socials i de salut. Es tracta d'un fenomen respecte al que són possibles diverses aproximacions.

Algunes de les seves repercussions són els canvis en les pautes de consum i despesa o la cobertura de la dependència; altres a la suficiència, o millor, insuficiència de les pensions públiques per mantenir una població jubilada molt més envellida. Cal tenir present que dins de la despesa social les pensions ocupen el primer lloc, amb un percentatge ja ara prop del 12% del PIB dels 15 primers països de la Unió Europea, amb un creixement autònom d'aquestes pensions que depenen tant de l'envelliment de la població com de l'equitat del sistema (equitat en aquest

el 2050 el nostre país serà un dels més vells del món. Tindrà una taxa de dependència propera a u, hi haurà una persona ocupada per cada una jubilada

la taxa de substitució entre l'últim salari en actiu i l'import de la pensió del primer any és a Espanya per a un treballador que ha cotitzat 35 anys del 90%, la més alta de la UE